

CHƯƠNG 33

Vương Thông Huệ mỉm cười nói:

—Gia mẫu đối xử với người vô lòng lạnh nhạt, ngay cả con cái như tiểu muội và gia huynh cũng khó mà tiếp cận, không ngờ lại tốt với cô nương như vậy. Điều này không những làm cho hai chúng tôi có chút đổ kỵ, mà còn khiến cho người khác khó mà tin được.

Lúc này, Truy Vân và Bộ Phong đã đến trước mặt Vương Thông Huệ cúi mình đồng thanh nói:

—Tham kiến cô nương.

Vương Thông Huệ xua tay nói:

—Không cần đa lễ, ta cần nhờ hai người giúp đỡ một phen.

Truy Vân liền chấp tay nói:

—Có gì xin cô nương cứ phân phó, tiểu tỳ sẽ lập tức đi làm.

Lãnh Như Băng đột nhiên đứng dậy nói:

—Cô nương, tại hạ cũng muốn đi.

Vương Thông Huệ nói:

—Công Tôn Ngọc Sương đã đem toàn bộ thủ hạ tới đây, tiểu muội thân làm Võ Lâm Minh Chủ, tự nhiên không thể tránh kiếm sợ đao, nhưng còn Lãnh huynh... Lãnh huynh sao phải mạo hiểm làm gì?

Lãnh Như Băng khẳng khái nói:

—Tại vì cô nương không đủ nhân thủ, tại hạ mới nghĩ đến việc đi theo giúp sức.

Lãnh Như Băng quay sang hỏi Vương Tích Hương:

—Ý Vương cô nương thế nào?

Vương Tích Hương nhìn Lãnh Như Băng nói:

—Tỷ tỷ cứ để chàng đi! Công Tôn Ngọc Sương sẽ không giết chàng đâu!

Vương Thông Huệ đành gật đầu nói:

—Vậy xin làm phiền Lãnh huynh.

Lãnh Như Băng quay lại thấp giọng nói với Vương Tích Hương:

—Làm phiến cô nương chiếu cố cho Dã Hạc Thượng Nhân, tại hạ đi đây.

Vương Tích Hương gật đầu đáp:

—Tự nhiên thiếp thân phải chiếu cố cho lão. Nhưng thiếp thân còn một câu muốn nói với chàng.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương có gì xin cứ nói!

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

—Chàng phải vận dụng tâm cơ, không nên sử dụng võ công. Võ công của Công Tôn Ngọc Sương cao cường hơn chàng không biết bao nhiêu lần, nếu như dụng võ, e rằng chỉ chuốc lấy thảm bại.

Lãnh Như Băng chỉ ậm ừ một tiếng rồi thở dài nói:

—Tài trí của Công Tôn Ngọc Sương hơn người, sợ rằng ngoài cô nương ra không ai có thể dùng mưu trí với nàng ta.

Vương Tích Hương đột nhiên nở một nụ cười tươi như hoa nói:

—Chàng cũng có thể mà. Chàng không cần dùng nhiều tâm cơ, chỉ cần đối với nàng ta hòa nhã một chút là được.

Lãnh Như Băng chưa kịp đáp lời nàng thì Vương Thông Huệ đã gọi:

—Thời gian không còn nhiều, tiểu muội xin đi trước.

Vương Tích Hương liền lên tiếng nói theo:

—Huệ tỷ tỷ bảo trọng.

Vương Thông Huệ nói:

—Đa tạ cô nương quan tâm.

Nói dứt lời, nàng liền dẫn Truy Vân, Bộ Phong quay người rời khỏi.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn Dã Hạc Thượng Nhân một cái rồi cũng chuyển thân đi theo ba người.

Vương Thông Huệ dường như rất vội vã, nàng chạy một mạch ra thẳng cửa cốc, trên đường không nói câu nào.

Chỉ trong giây lát cả bốn người đã đến cốc khẩu Vạn Tùng Cốc.

Lãnh Như Băng dõi mắt quan sát, chỉ thấy bên ngoài cốc khẩu tĩnh lặng như tờ. Tiểu Thúy đã suất lĩnh thủ hạ thoái lui từ lâu.

Lúc này, mặt trời đã ngã về Tây, ước chừng đã đầu giờ Thân rồi.

Từ nhỏ, Vương Thông Huệ đã sống ở Vạn Tùng Cốc này, mỗi cành cây, mỗi ngọn cỏ nàng đều thông thuộc như lòng bàn tay, chỉ thấy nàng rẽ tả ngoặt hữu, trong chớp mắt đã soát một vòng bên ngoài cốc khẩu. Nhưng chỉ thấy gió núi đang đùa với cỏ non, chứ nào thấy bóng nhân ảnh ở đâu?

Lãnh Như Băng thâm nhủ: “Nếu Công Tôn Ngọc Sương đã đến Vạn Tùng Cốc, thiết lập mai phục thì tại sao ở đây lại không thấy bóng người?”

Lãnh Như Băng đột nhiên dừng bước, tung người lên vịn vào một cành tùng, đưa mắt quan sát khắp bốn phương tám hướng rồi lại nhảy trở xuống.

Lãnh Như Băng vội thấp giọng hỏi:

—Cô nương có thấy gì khả nghi không?

Vương Thông Huệ lắc đầu nói:

—Chắc bọn chúng đã đặt người canh gác ở cửa cốc, hễ thấy chúng ta ra thì lập tức dùng ám hiệu thông tri cho đồng bọn. Toàn bộ đều ẩn thân vào chỗ kín đáo, tự nhiên không thể dễ dàng mà tìm ra được.

Lãnh Như Băng nói:

—Đệ tử Võ Đang và Giang Đông Ngũ Nghĩa bị người của Công Tôn Ngọc Sương phục kích ở chỗ nào?

Vương Thông Huệ nói:

—Chính là chỗ này.

Lãnh Như Băng liền nói:

—Đệ tử Võ Đang và Giang Đông Ngũ Nghĩa quyết không thục thủ chịu chết, khi đó ắt hẳn đã xảy ra một trường ác đấu. Chúng ta thử cẩn thận quan sát xem có vết tích của trận đấu không?

Nói đoạn, chàng liền đi lại quan sát khắp bốn bề.

Chỉ nghe Truy Vân thốt lên:

—Nơi đây có rất nhiều vết máu.

Lãnh Như Băng vội chạy đến chỗ ả, quả nhiên thấy trên mặt đất có nhiều vết máu đã khô. Chàng khẽ thở dài:

—Đại khái chắc không sai đâu.

Vương Thông Huệ liền cao giọng nói lớn:

—Công Tôn Ngọc Sương, cô nương đã có thể làm ra những chuyện bỉ ổi như vậy mà sao không dám ra đây gặp ta à?

Lời nàng vừa dứt thì một làn gió nhẹ thổi qua, một bóng người từ trên cây đại thụ đã nhảy xuống đất.

Vương Thông Huệ cười lạnh:

—Công Tôn Ngọc Sương...

Sau khi người kia chạm đất thì luôn quay lưng về phía Lãnh Như Băng, sau khi nghe tiếng nàng gọi thì mới quay lưng lại.

Vương Thông Huệ đưa mắt nhìn qua, thì ra người kia không phải Công Tôn Ngọc Sương mà chính là nữ tỳ Tiểu Thúy, nàng không khỏi khẽ chau mày:

—Hóa ra là người?

Tiểu Thúy mỉm cười:

—Cô nương nhà tiểu tỳ còn chưa đến Hoàng Sơn. Vương cô nương lao tâm rồi!

Vương Thông Huệ khẽ nhướn đôi mày liễu, định phát tác nhưng lại cố nhịn được, nàng mỉm cười hỏi:

—Giang Đông Ngũ Nghĩa và bảy vị đệ tử Võ Đang đều do các người giết phải không?

Tiểu Thúy cười khanh khách nói:

—Nếu như cô nương đem món nợ này đổ lên đầu tiểu tỳ, Tiểu Thúy này cũng đành phải nhận thôi.

Lãnh Như Băng lên tiếng:

—Lời này của cô nương có ý gì?

Tiểu Thúy nói:

—Tiểu tỳ có nói Vương cô nương chắc cũng không chịu tin, tốt nhất là không nói ra thì hơn.

Vương Thông Huệ khẽ chau mày:

—Người nói ra xem nào?

Tiểu Thúy cười nhạt:

—Tiểu tỳ nói Giang Đông Ngũ Nghĩa và bảy tên đệ tử Võ Đang đó tự tàn sát lẫn nhau, cô nương có tin không?

Vương Thông Huệ trầm ngâm:

—Chỉ cần người đưa ra một lý do hợp lý, tự nhiên ta sẽ tin.

Tiểu Thúy cười khanh khách:

—Lý do đó, nói ra sợ cô nương cười đến rụng răng mất.

Vương Thông Huệ nói:

—Người cứ nói ra cũng không hại gì.

Tiểu Thúy mỉm cười:

—Bọn họ ăn phải giấm chua. Thật kỳ quái, bảy vị đạo trưởng với năm kẻ tự xưng hiệp nghĩa lại vì một cô gái mà tàn sát lẫn nhau. Cô nương có phải thấy rất buồn cười không?

Vương Thông Huệ chau mày:

—Cô gái ấy có phải là người không?

Tiểu Thúy cười cười:

—Tiểu tử dung mạo xấu xa thế này, bảy vị đạo trưởng Võ Đang và Giang Đông Ngũ Nghĩa tự nhiên không thể vì tiểu tử mà đánh nhau đến mất mạng.

Vương Thông Huệ nói:

—Nếu như muốn ta tin lời người, vậy hãy mời vị cô nương đó ra đây cho ta xem mặt mới được.

Lãnh Như Băng cũng phụ họa:

—Nếu cô nương không để cho bọn tại hạ gặp vị cô nương kia, vậy là tự thừa nhận mình đã bịa chuyện lừa gạt.

Tiểu Thúy mỉm cười, nhỏ nhẹ nói:

—Hai vị muốn gặp vị cô nương đó cũng không phải là chuyện khó.

Vương Thông Huệ liền nói:

—Được lắm, ta cũng muốn mở rộng tầm mắt, xem Công Tôn Ngọc Sương đã giở trò gì?

Tiểu Thúy đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng:

—Vương cô nương là phụ nữ, nhìn một chút cũng không hại gì, nhưng Lãnh tướng công là nam nhân, tốt nhất không nên gặp cô ta thì hơn.

Lãnh Như Băng khẽ chau mày:

—Tại hạ tự tin mình còn có chút định lực.

Tiểu Thúy liền lấy trong người ra một ngọn đoản tiêu rồi nói:

—Tiểu tỳ thổi cho hai vị nghe một khúc nhạc nhé?

Vương Thông Huệ đang định lên tiếng cự tuyệt thì Tiểu Thúy đã đưa tiêu lên miệng thổi.

Tiếng tiêu kia hết sức kỳ quái, khi mới nghe thì có vẻ hết sức lộn xộn, khó nghe, nhưng sau khi nghe được một hồi, thanh âm quay quay cuồng cuồng kia dần dần khiến người ta quen dần, không còn cảm thấy khó nghe như trước nữa.

Ước chừng một tuần trà công phu, Vương Thông Huệ đột nhiên quát lớn:

—Thế này thì có gì tân kỳ đâu, mau dừng lại cho ta.

Tiểu Thúy không để ý đến lời Vương Thông Huệ, vẫn tiếp tục không ngừng thổi tiêu.

Lãnh Như Băng thâm nhủ: “Tiếng tiêu này hết sức kỳ quái. Tiểu Thúy dường như có vẻ mỗi mệ, chắc hẳn bên trong phải có nguyên nhân gì đó.”

Chàng đang suy nghĩ thì chợt ngửi thấy một mùi xú uế bốc lên.

Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy vô số những con vật dài dài đang từ bốn phương tám hướng bò đến, lúc này đã bao vây xung quanh mấy người thành một vòng kín, chàng không khỏi kinh hãi thốt lên:

—Rắn!

Tiểu Thúy đột nhiên dừng tiếng tiêu, chậm rãi nói:

—Không sai, rắn! Tất cả các loại rắn ở xung quanh mười dặm đều đã bị tiếng tiêu của tiểu tỳ dẫn dụ đến đây. Lúc này, trong khuôn viên năm mươi trượng xung quanh chúng ta đều là độc xà cả.

Vương Thông Huệ đột nhiên cười lên khanh khách:

—Thủ hạ của Công Tôn Ngọc Sương ngoại trừ dụ rắn ra thì còn trò gì nữa không?

Tiểu Thúy lạnh lùng đáp:

—Chỉ cần bốn vị động đậy một bước, tiểu tỳ lập tức sai sử lũ độc xà tấn công vào bốn vị.

Lãnh Như Băng đưa mắt quan sát xung quanh, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp toàn là độc xà, trong lòng không khỏi tức giận:

—Cô nương gọi lũ rắn đến vây chúng ta bên trong là có dụng tâm gì?

Tiểu Thúy mỉm cười:

—Nữ nhân mà tiểu tỳ nói đến gọi là Xà Cơ. Nếu như xung quanh không có độc xà thì nàng ta như cá rời khỏi nước, không còn sức sống. Xung quanh càng nhiều độc xà thì nàng ta càng trở nên kiều mỹ.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

—Có chuyện lạ như vậy sao?

Tiểu Thúy mỉm cười:

—Bây giờ tiểu tỳ sẽ gọi nàng ta ra.

Vương Thông Huệ thấp giọng nói với Truy Vân, Bộ Phong:

—Hai người hãy tìm một con đường để thoát khỏi vòng vây này, chúng ta không thể bị giam hãm trong đám độc xà này được.

Truy Vân liền đưa mắt nhìn quanh rồi đáp:

—Bọn tiểu tỳ khai lộ, cô nương đoạn hậu vừa đi vừa vung kiếm hộ thân, muốn thoát khỏi vòng vây cũng không phải chuyện khó.

Lãnh Như Băng lên tiếng:

—Theo ý tại hạ, chúng ta không nên vọng động.

Lúc này, Tiểu Thúy đã quay người đi vào giữa bầy rắn. Bầy rắn đều ngẩng đầu le lưỡi nhìn Tiểu Thúy, nhưng không con nào dám lao đến tấn công. Chỉ thấy Tiểu Thúy khẽ lắc mình một cái, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Vương Thông Huệ chậm rãi quay lại nhìn Lãnh Như Băng:

—Lãnh huynh có cao kiến gì để thoát khỏi vòng vây này?

Lãnh Như Băng nói:

—Theo ý tại hạ, chúng ta không nên mạo hiểm. Xung quanh đây phải có đến cả vạn con độc xà, người và độc xà thí mạng với nhau, chúng ta không khỏi có chút thiệt thòi.

Vương Thông Huệ chau mày:

—Vậy ý của Lãnh huynh là...

Lãnh Như Băng ngẩng đầu nhìn cây cổ tùng ở trên cao khoảng ba trượng:

—Trong ba vị ai có khinh công cao nhất?

Vương Thông Huệ quay lại nhìn Truy Vân:

—Người và Bộ Phong khinh công của ai hơn ai?

Lãnh Như Băng cũng hỏi:

—Cô nương có thể nhảy lên cây tùng kia không?

Truy Vân đưa mắt ước lượng rồi nói:

—Đại khái có thể vịn vào được một cành cây.

Lãnh Như Băng liền nói:

—Tốt lắm! Vậy cô nương hãy nhảy lên đó, sau đó dùng một sợi dây đai thả xuống, bọn tại hạ sẽ mượn lực mà nhảy lên.

Truy Vân đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn bề đều là độc xà đang ngẩng đầu le lưỡi, trong lòng không khỏi hơi gai gai lạnh. Đoạn ả thầm đề tụ chân khí, vẩy mạnh hai tay một cái, cả người vọt lên không trung. Khi lên đến khoảng không ai trượng, Truy Vân liền vận người một cái, tung mình lên thêm một trượng nữa, hai tay vung ra chộp lấy một cành tùng chìa ra ngoài, sau đó mượn lực nhảy lên trên.

Lúc này độc xà ở bốn phía đã bắt đầu di động về phía ba người còn lại.

Truy Vân vội cởi dải thắt lưng cầm trong tay gọi:

—Vị nào lên trước đây?

Lãnh Như Băng nhìn Lãnh Như Băng:

—Lãnh huynh lên trước đi!

Lãnh Như Băng nhìn bầy rắn càng lúc càng đến gần liền rút Sâm Thương Kiếm ra:

—Cô nương lên trước đi!

Lúc này Truy Vân đã thả dải thắt lưng xuống dưới trước mặt.

Vương Thông Huệ liền nắm lấy nói:

—Tiểu muội đi trước vậy.

Nói đoạn, nàng nắm lấy dải thắt lưng. Truy Vân liền vận lực giật mạnh, Vương Thông Huệ mượn sức đó tung mình lên đảo người một cái rồi hạ thân xuống cành tùng.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn Bộ Vân:

—Cô nương lên đi.

Bộ Phong cũng không chối từ, mượn lực giải thắt lưng của Truy Vân nhảy lên.

Lãnh Như Băng thăm vận chân khí, định nhún mình nhảy lên thì chợt nghe một giọng nói truyền đến:

—Lãnh tướng công, nếu không muốn chết thì đừng cử động.

Lãnh Như Băng liền dừng lại, chậm rãi quay người lại. Thấy Tiểu Thúy đang đứng trên một tảng đá cách xa ba trượng, chàng liền lạnh lùng nói:

—Cô nương cảm thấy lũ độc xà này có thể hại được Lãnh Như Băng này sao?

Tiểu Thúy chậm rãi nói:

—Trong phạm vi năm trượng của cây tùng đó không còn cây cối nào khác. Tướng công nhảy lên trên đó không phải đã tự đi vào tuyệt địa hay sao?

Lãnh Như Băng lạnh lùng:

—Vẫn tốt hơn ở giữa bầy độc xà của cô nương.

Tiểu Thúy nói:

—Nếu như Lãnh tướng công tin lời tiểu tỳ, vậy xin nghe lời Tiểu Thúy phân phó.

Lãnh Như Băng nhượng mảy:

—Nếu như tại hạ không tin lời cô nương thì sao?

Tiểu Thúy mỉm cười:

—Vậy thì tướng công tự đi tìm cái chết, không thể trách Tiểu Thúy được.

Lúc này bầy độc xà chỉ còn cách Lãnh Như Băng khoảng năm thước.

Chỉ nghe Vương Thông Huệ cao giọng nói:

—Lãnh huynh, mau lên trên này.

Lãnh Như Băng liền tung mình nhảy lên chộp lấy dải thắt lưng. Vương Thông Huệ liền kéo mạnh một cái, giúp Lãnh Như Băng một phần lực đạo.

Đột nhiên một đạo hàn quang lóe lên rồi vụt tắt, dải thắt lưng đã đứt làm đôi.

Dây lưng tuy đứt nhưng Lãnh Như Băng đã kịp tung mình vọt lên lần nữa, chàng đưa hữu thủ lên chộp lấy một cành tùng chìa ra ngoài. Chỉ nghe tiếng rít

gió vang lên, hai ngọn phi đao đã bay đến. Lãnh Như Băng liền vung Sâm Thương Kiếm ra đánh rơi một ngọn. Nhưng ngọn thứ hai đã cắt đứng cành cây mà chàng đang vịn vào. Lãnh Như Băng liền rơi trở lại xuống bầy độc xà.

Đúng lúc Lãnh Như Băng mất điểm tựa rơi xuống đất, Lãnh Như Băng cũng từ trên cây nhảy xuống. Khi chân còn chưa chạm đất, trườn kiếm trong tay đã quét một vòng, bạch quang lóe lên... máu tươi bắn tung tóe, lũ độc xà trong khoảng ba thước vuông đều bị kiếm của nàng chặt đứt làm hai khúc.

Lúc này, Lãnh Như Băng cũng vừa đặt chân xuống đất.

Vương Thông Huệ vội nói:

—Mau lên lại trên đó rồi bàn cách cự địch sau.

Nói đoạn nàng liền nhanh chóng nhún mình nhảy lên. Lãnh Như Băng cũng gấp rút theo sát sau lưng nàng.

Chỉ nghe tiếng nói của Tiểu Thúy truyền lại:

—Lãnh tướng công, tiểu tỳ đã tận hết sức lực, tướng công không chịu nghe lời tiểu tỳ, tiểu tỳ cũng hết cách rồi.

Lãnh Như Băng lạnh lùng:

—Hảo tâm của người ta đã lãnh giáo rồi.

Vương Thông Huệ nói:

—Người còn trò gì nữa?

Tiểu Thúy mỉm cười:

—Tiểu tỳ sớm đã nghĩ đến việc các vị sẽ nhảy lên cây tùng đó. Vì vậy, tiểu tỳ đã bôi sẵn kỳ độc lên đó rồi. Nói một cách khác, bốn vị đã bị trúng kỳ độc của tiểu tỳ rồi.

Vương Thông Huệ cẩn thận quan sát, quả nhiên thấy trên lá cây có rất nhiều bọt trắng.

Truy Vân lấy trong bọc ra một bình ngọc, đổ ra mấy viên đơn hoàn đưa cho Vương Thông Huệ, Lãnh Như Băng, Bộ Phong mỗi người một viên, tự mình cũng uống một viên rồi nói:

—Đây là «Bích Độc Đơn» do phu nhân chế luyện, ba người mau uống vào đi.

Tiểu Thúy không thấy bọn Lãnh Như Băng lên tiếng đáp lời, liền cao giọng:

—Các vị có thể vận khí kiếm tra xem lời tiểu tỳ nói có phải là giả không?

Đoạn ả ngừng lại giãy lát rồi nói:

—Tiểu tỳ đếm từ một đến mười, nếu như các vị không buông kiếm đầu hàng thì đừng trách Tiểu Thúy này hạ thủ độc ác.

Lãnh Như Băng lắc đầu nói:

—Thật kỳ quái, kỳ quái!

Lãnh Như Băng nói:

—Cái gì kỳ quái?

Lãnh Như Băng nói:

—Nơi này dường như rất quan trọng đối với ả nha đầu Tiểu Thúy đó.

Lời chàng vừa dứt thì đã vang lên tiếng đếm.

Vương Thông Huệ rẽ lá tùng ra, ngưng mục quan sát tình hình xung quanh, trầm mặc không nói gì.

Truy Vân đột nhiên kéo tay áo Bộ Phong, thấp giọng nói:

—Tỷ nghĩ ra một biện pháp đuổi rắn đi rồi.

Bộ Phong tròn mắt:

—Biện pháp gì?

Truy Vân nói:

—Nghe nói rắn thường sợ lửa, chúng ta có thể dùng lửa đuổi chúng đi.

Bộ Phong hỏi:

—Cách này tuy rất hay, nhưng làm sao mà thực hiện được?

Truy Vân khẽ mỉm cười:

—Bên ngoài hai trượng có một đám cỏ um tùm. Lúc này đã khô hết cả rồi, giờ chúng ta cùng nhảy xuống. Mọii yếm hộ cho ta đốt lửa. Nhưng không biết mọii có dám hay không mà thôi?

Bộ Phong cười cười:

—Tỷ tỷ không khỏi coi thường tiểu muội quá đấy.

Nói đoạn ả liền tung mình nhảy xuống.

Truy Vân thấp giọng nói:

—Cô nương, tiểu tỳ đi đuổi đám độc xà đó đi sau đó đi xử lý con nha đầu kia.

Nói rồi không đợi Vương Thông Huệ đáp lời đã nhảy xuống theo Bộ Phong.

Sau khi nhị tỳ hạ thân xuống đất, lập tức nhất tề phát kiếm, máu độc xà liền bắn lên tung tóe như mưa.

Lãnh Như Băng cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy hai ả múa kiếm tạo thành một quả cầu kiếm quang tiến dần đến bụi cỏ ở khoảng cách ngoài hai trượng.

Vương Thông Huệ thấp giọng nói:

—Bộ kiếm pháp này là do gia mẫu cải tạo từ «Địa Đường Đao Pháp», không ngờ hai ả đã luyện đến mức này.

Lãnh Như Băng nói:

—Năng lực của lệnh đường quả nhiên là thế gian hiếm thấy. Bộ «Địa Đường Kiếm Pháp» này chẳng những phòng thủ nghiêm mật, mà còn chuyên công vào hạ bàn của đối phương, cho dù là đệ nhất lưu cao thủ cũng khó mà chống đỡ được.

Lúc này nhị tỳ đã đến gần đám cỏ, Truy Vân liền lấy trong người ra một ngọn hỏa tập. Đúng lúc đang định đốt lửa thì chợt nghe có tiếng rít gió vang lên. Truy Vân, Bộ Phong ở bên Vương phu nhân đã lâu, không những kiếm thuật có tạo chỉ rất khá, mà cả mặt ám khí cũng có thành tựu rất lớn, nghe tiếng gió liền nhận ngay ra là có ám khí công tới. Đầu chưa quay lại thì song kiếm đã nhất tề phát ra. Chỉ nghe «keng keng» hai tiếng vang lên, hai ngọn liễu diệp phi đao đã rơi xuống đất. Truy Vân một tay vung kiếm đánh bạt phi đao, tay kia mở nắp hỏa tập, châm vào đám cỏ khô.

Trường kiếm trong tay Bộ Phong tả xung hữu đột, chém cho lũ đầu một nơi, thân một nẻo, máu me tung tóe.

Đám cỏ đã khô nên lập tức bắt lửa, trong nháy mắt đã cháy lan ra một khoảng rộng, khói đen bay mù trời. Truy Vân vì phân tâm đốt lửa nên nhất thời sơ suất, bị một con độc xà cắn vào cổ tay. Chỉ thấy ả vung trường kiếm lên, hàn quang lóe động, con ác xà đã bị đứt làm hai khúc. Sau khi chặt đứt độc xà, Truy Vân liền xé một mảnh áo, buộc chặt vết thương lại, ngăn không cho máu độc chạy vào nội thể.

Lãnh Như Băng từ trên nhìn xuống trong lòng không khỏi thầm kính phục hào khí của Truy Vân. Chàng thầm nhủ: “Truy Vân, Bộ Phong tuy là nữ lưu mà hào khí ngút trời, lẽ nào Lãnh Như Băng ta đường đường là nam tử hán lại tọa thị bàng quan.”

Tâm niệm chuyển động, chàng liền vung kiếm chặt một cành cây cầm trong tay. Đoạn tung người nhảy xuống, tả thủ cầm cành cây, hữu thủ chấp kiếm, song thủ liên tục huy động tàn sát bầy rắn.

Đúng lúc Lãnh Như Băng nhảy xuống thì Tiểu Thúy cũng suất lĩnh hơn mười cao thủ tiến đến. Bọn chúng chia thành hai nhóm, một nhóm tiến thẳng đến chỗ Truy Vân, Bộ Phong. Nhóm còn lại do Tiểu Thúy suất lĩnh bốn lam y võ sĩ hướng về phía Lãnh Như Băng tiến tới.

Lửa cháy phừng phừng, quần xà kinh hãi bò toán loạn.

Tiểu Thúy tức giận lao đến chỗ Lãnh Như Băng quát:

—Còn không buông kiếm đầu hàng, lẽ nào ngươi thực sự muốn đổi đầu với cô nương nhà chúng ta?

Lãnh Như Băng ngẩn người giây lát rồi cười nhạt:

—Lãnh Như Băng và hai bên đều có ân có oán, chỉ cần cô nương nhà các người có thể ngưng tay lại, Lãnh mỗ sẽ...

Chàng chưa dứt lời, trường kiếm trong tay Tiểu Thúy đã vung ra, hai lam y võ sĩ phía sau liền lao tới. Một đao một kiếm, chia thành hai lộ công tới Lãnh Như Băng. Đoạn kiếm trong tay Lãnh Như Băng lập tức đưa lên ngăn cản thế công của hai gã võ sĩ, cành cây trong tay kia vẫn không ngừng huy động càn quét lũ độc xà trên mặt đất.

Tiểu Thúy dẫn hai gã võ sĩ còn lại lao đến gần cây tùng nơi Vương Thông Huệ ẩn thân:

—Vương Thông Huệ, có dám cùng ta quyết chiến một trận hay không?

Vương Thông Huệ «hừ» nhẹ một tiếng:

—Cả ba người cùng lên một lượt đi!

Đoạn nàng liền xuất kiếm sử một chiêu «Thiên Ngoại Lai Vân», từ trên không lao xuống tấn công Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy dường như đột nhiên nghĩ ra một chuyện quan trọng gì đó. Ả không tiếp kiếm của Vương Thông Huệ mà lùi lại nói:

—Vương cô nương, tiểu tỳ có chuyện muốn thỉnh giáo?

Vương Thông Huệ chuyển động mục quang, quan sát hai trường ác đấu, thấy Truy Vân, Bộ Phong và cả Lãnh Như Băng đều không có dấu hiệu lạc bại, trong lòng cũng hơi yên tâm. Nàng bèn lạnh lùng hỏi:

—Có chuyện gì?

Tiểu Thúy nói:

—Độc dược mà cô nương nhà chúng tôi điều chế vô cùng lợi hại, tại sao các vị đã trúng độc rồi mà không có dấu hiệu độc phát?

Vương Thông Huệ cười lạnh:

—Hoàng Sơn Thế Gia tàng trữ không bao nhiêu kỳ trân dị dược, lẽ nào lại sợ một chút độc phẩn của Công Tôn Ngọc Sương?

Tiểu Thúy khẽ chau mày:

—Các người đã uống giải độc đơn rồi?

Vương Thông Huệ cười nhạt:

—Không sai. Một chút thủ đoạn nhỏ nhoi đó của Công Tôn Ngọc Sương đem thi triển ở Hoàng Sơn Thế Gia không phải quá buồn cười sao?

Tiểu Thúy tức giận quát:

—Người dám khinh thường cô nương nhà ta!

Lời chưa dứt thì kiếm đã hoành ngang chém tới. Vương Thông Huệ nói:

—Một mình ngươi không phải là địch thủ của ta. Bảo bọn chúng cùng lên một lượt đi.

Miệng tuy nói vậy nhưng kiếm trong tay nàng thì phóng ra nhanh như điện, chớp mắt đã liên hoàn phản kích ba kiếm.

Tiểu Thúy bị ba kiếm đó uy hiếp, liên tục thối lui mấy bước.

Hai lam y võ sĩ đứng bên cạnh thấy Tiểu Thúy bị bức lùi, lập tức không hèn mà nhất tề xuất kiếm, phân thành hai lộ tả hữu tấn công Vương Thông Huệ.

Vương Thông Huệ thi triển «Hoàng Sơn Kiếm Pháp» cùng ba người ác đấu. Bên ngoài, chỉ thấy kiếm quang chuyển động, nhất thời khó phân được địch ta.

Truy Vân, Bộ Phong song kiếm liên thủ, oai lực thập phần kinh nhân. Tuy đối phương có bốn người nhưng vẫn bị nhị tỳ chiếm thế thượng phong.

Do Truy Vân lúc nãy bị thương ở tay, song kiếm liên thủ không được liên lạc lắm nên bốn lam y võ sĩ mới có thể tri tri được đến giờ.

Lãnh Như Băng trong tay có thần binh lợi khí, chém gãy một đoạn trường kiếm của một lam y võ sĩ, khiến bọn chúng không dám cùng chàng tiếp kiếm nữa, nhất thời cũng giữ được thế bất phân thắng bại.

Trường quyết đấu giữa Vương Thông Huệ và Tiểu Thúy là ác liệt nhất. Võ công của Tiểu Thúy cao hơn lũ lam y võ sĩ nhiều lần, hơn nữa kiếm chiêu còn âm độc vô tỉ, chiêu chiêu thức thức đều tấn công vào các đại huyệt trọng yếu, khiến Vương Thông Huệ phải rất vất vả mới chặn được kiếm chiêu của ả.

Hai gã lam y võ sĩ tuy võ công không bằng Tiểu Thúy nhưng phối hợp vô cùng ăn ý, chuyên lợi dụng lúc Vương Thông Huệ phân thần đối phó với Tiểu Thúy thì công vào chỗ sơ hở của nàng, khiến cho Vương Thông Huệ đối phó vô cùng vất vả.

Lúc này lửa đã lan ra khắp nơi, bao vây lấy tất cả mọi người.

Truy Vân đột nhiên phóng ra ba kiếm, đâm ngã một tên lam y võ sĩ.

Bốn người hợp công còn không phải là đối thủ của nhị tỳ, huống hồ giờ đây một kẻ đã bị thương.

Bộ Phong cũng phẫn chấn tinh thần, kiếm trong tay vung ra như chớp, lại có một lam y võ sĩ nữa ngã xuống.

Hai tên còn lại thấy tình hình bất ổn, định quay người đào tẩu.

Truy Vân cười lạnh một tiếng quát:

—Muốn chạy sao?

Nói đoạn trường kiếm trong tay đã đâm ra. Bộ Phong cũng tung mình lên, chặn đường lui của hai gã lam y võ sĩ. Nhị tỳ đã phát giác thân lâm hiểm cảnh, quyết định tốc chiến tốc thắng. Chưa đầy năm hiệp, hai tên lam y võ sĩ đã bị thương nằm lăn lộn dưới đất. Bộ Phong nói:

—Thế lửa rất mạnh, chúng ta muốn thoát khỏi đây e rằng cũng không dễ.

Truy Vân đưa mắt nhìn quanh nói:

—Đúng vậy. Mọi người đi giúp cô nương đi. Ta đi giúp Lãnh tướng công một tay.

Bộ Phong «dạ» một tiếng rồi lập tức quay người chạy đi trợ giúp Vương Thông Huệ.

Truy Vân cũng tung người lên, sau hai cái nhún mình đã đến bên cạnh Lãnh Như Băng. Ả cao giọng nói:

—Lãnh tướng công, tiểu tỳ giúp người một tay.

Lời chưa dứt thì kiếm trong tay đã đâm ra, thế kiếm lăng lệ vô cùng.

Hai gã lam y võ sĩ đang cùng Lãnh Như Băng bất phân thắng bại, nay có thêm Truy Vân tình hình lập tức thay đổi. Chỉ sau sáu bảy hiệp, một tên đã bị Truy Vân đánh ngã.

Lãnh Như Băng cũng đại triển thần oai, Sâm Thương Kiếm trong tay liên tục công ra hai kiếm, đánh ngã tên còn lại. Chàng đưa mắt nhìn sang bên Vương Thông Huệ, chỉ thấy Tiểu Thúy đang bị Bộ Phong và Vương Thông Huệ vây vào giữa. Trên người ả đã có mấy vết thương, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả y phục.

Thì ra sau khi Bộ Phong nhảy vào trợ chiến, hai tên lam y võ sĩ lập tức bị hạ gục.

Lãnh Như Băng liền cao giọng nói:

—Tiểu Thúy cô nương, những người cô nương mang theo đều bị tiêu diệt rồi. Chỉ còn lại mình cô nương đâu phải là địch thủ của chúng ta, còn không mau buông kiếm đầu hàng?

Tiểu Thúy tức giận quát:

—Hoàng Sơn Thế Gia sắp bị hủy diệt đến nơi rồi, dù Tiểu Thúy ta có chết ở đây cũng có Công Tôn cô nương báo thù cho ta.

Truy Vân lớn giọng nói:

—Hừ, con a đầu này cứng đầu cứng cổ. Lãnh tướng công không cần khuyên bảo nó nữa. Nếu ả đã muốn chết, chúng ta giúp ả hoàn thành tâm nguyện.

Nói đoạn trường kiếm đã dương lên, kích ra một chiêu.

Tiểu Thúy liền vung kiếm lên đỡ lấy trường kiếm của Truy Vân, nhưng lúc này kiếm của Bộ phong cũng đã công tới.

Võ công Tiểu Thúy tuy cao cường nhưng cũng không thể nào địch nổi nhị tỳ cùng Vương Thông Huệ liên thủ. Chỉ thấy hàn quang chớp động, tả thủ đã trúng thêm một vết kiếm thương.

Tiểu Thúy hét lớn một tiếng, dụng toàn lực công ra hai kiếm bức lùi ba người rồi ngẩng đầu lên than:

—Cô nương à, Tiểu Thúy đã tận tâm tận lực rồi.

Nói đoạn, hoành kiếm lên tự cắt vào cổ mình.

Lãnh Như Băng thấy vậy lập tức lao đến, huy động đoản kiếm chặn lấy trường kiếm của Tiểu Thúy, đồng thời tả thủ vung ra đoạt kiếm trong tay ả.

Tiểu Thúy tức giận hét:

—Ai cần người cứu ta!

Lãnh Như Băng nói:

—Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, cô nương đâu cần phải tự tìm cái chết?

Thân hình Tiểu Thúy run lên hai cái:

—Người cút đi cho ta...

Lời còn chưa dứt thì ả đã ngã vật xuống đất.

Vương Thông Huệ mỉm cười:

—Lãnh huynh, huynh muốn cứu ả ta à?

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn nàng:

—Ả ta tuy là nữ tì của Công Tôn Ngọc Sương nhưng tội chưa đáng chết. cô nương có thể niệm tình trung nghĩa của ả mà tha cho ả một mạng không?

Vương Thông Huệ cười nhạt:

—Lửa đã sắp cháy đến nơi rồi, nếu Lãnh huynh muốn cứu ả thì còn không mau đến đỡ ả dậy.

Lãnh Như Băng trầm ngâm một hồi rồi bước đến ôm lấy Tiểu Thúy, đoạn chạy về phía trước.

Mấy người chạy một hồi thì ra khỏi được vòng vây của lửa.

Vương Thông Huệ đưa mắt nhìn lại đám lửa, tự lầm bầm một mình nói:

—Ả ta có thể chạy thoát được nhưng vẫn quyết tâm khổ chiến đến cùng, Lãnh huynh cứu ả là đã đem cho ả một nỗi thống khổ vô cùng lớn. E rằng chỉ có con đường chết mới giải thoát được cho ả mà thôi.

Lãnh Như Băng cười khổ:

—Tại hạ cũng cảm thấy như vậy.

Lời còn chưa dứt thì đột nhiên từ giữa đám lửa vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa. Tiếp đó là một loạt các tiếng nổ khác vang lên... tựa như trời long đất lở.

Vương Thông Huệ biến sắc:

—Thủ đoạn thật ác độc, may là lúc nãy Truy Vân đốt đám cỏ khô đó.

——— o0o ———